

[Duetoft]

lejligheder til en rimelig leje. Sådan startede BZ-bevægelsen, men aktionsformerne bliver mere og mere militante, og møtrikkerne i BZ's slangebøsser større. Ingen, der har været nær på begivenhederne i København, kan påstå, at politiet provokerer. Derimod optrapper BZ'erne, og meningen er åbenbart at fremprovokere en situation, hvor der kan blive tale om sårede og døde på begge sider.«

Og videre skriver Ekstra Bladet:

»Hvis BZ'erne tror, de på denne måde kan gøre Danmark revolutionsmodent, har de læst for mange tegneserier og for meget marxistisk revolutionsteori, men for lidt historie med op-tælling af de forgæves ofre.«

Jeg vil godt slutte med at sige, at de fleste menneskers tålmodighed er ved at slippe op. Jeg oplevede i går, hvor jeg talte med et af medlemmerne i CD's kommunalgruppe i København, en pige, der normalt er præget af et meget socialt, moderat og afbalanceret syn på tingene, et medlem, der fører politik ud fra en dyb kærlighed til byen København. Hun sagde direkte: Indstillingen hos os, der har noget med kommunalpolitik at gøre, er, at vi vil af med den flok voldelige anarkister. Dertil er vi nået.

Mange tænker som hende. Jeg håber, denne debat kan være med til, at konfrontationen ikke flytter over, så vi ser voldelige konfrontationer mellem beboere og BZ'ere, for så er vi først ude i den virkelige katastrofe.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det store spørgsmål er: Hvorfor bliver man BZ'er? Der er ikke nogen, der kan godtage det. Alle er imod det. Men hvorfor bliver disse unge BZ'ere?

Der er nok ingen tvivl om, at det er startet i København, som det også er sagt. Man manglede boliger, og så stod der tomme huse. Københavns Kommune var nok for sen til at få dem gennulejet. Og så tog man dem. Så har det udviklet sig gennem tiden, sådan at der med hensyn til det, der begyndte med et eller andet formål, i dag måske er helt, helt andre grunde til, at man er med i det.

Derfor tror jeg, at skal man løse problemerne, er det simpelt hen en nødvendighed at finde ud af, hvorfor man er BZ'er og gå ind og løse de problemer. Man kan selvfølgelig godt starte med at slå hårdt ned, og det mener jeg også man skal til en vis grad. Jeg synes, at justitsministe-

ren på en god måde sammen med politiet har formået at hindre de helt store ulykker, og det skyldes ikke mindst politiets indsats. Derfor skylder vi også politiet at give dem al den opbakning og alle de muligheder, vi overhovedet kan.

Det er vigtigt, at vi sørger for, at børn og unge får et godt og et positivt forhold til politiet. Vi hørte hr. Knud Lind citere heroppefra, hvilke ord man bruger om politiet. Det er fantastisk sorgeligt, at noget sådant kan siges, når vi selv som borgere er med til at lønne dette politi, for at de skal varetage nogle opgaver for os, sikre lov og orden og meget andet. Så er vi også forpligtet til at give dem nogle arbejdsvilkår, der ikke i unødigt grad sætter liv og lemmer på spil, og det må vi vel sige er sket. Ikke mindst i den senere tid er mange kommet til skade, og meningsløse ting finder sted. Men hvem står med ansvaret?

Fra Kristeligt Folkepartis side er vi ikke i tvivl om, at vi bliver nødt til at gå dybere ind i problemet og se på, hvordan og hvorfor det opstår. Og vi vil naturligvis, som også nævnt af CD's ordfører, fremhæve mange ting, bl.a. familien, den opløsning, der har fundet sted, de normer, der ikke længere er, at man ligesom føler, at man skal være en slags pirater, vise heltemod ved at turde gå imod politiet og det offentlige.

Jeg synes også, at vi måske i en lang periode har bedømt det alt for mildt. Vi har været alt for blødsødne. Næstekærlighed og omsorg har ikke noget med blødsødenhed at gøre. Hvis man virkelig skal hjælpe disse unge effektivt, så må man sætte ind over hver enkelt ung og finde ud af, hvorfor han eller hun er havnet her, og se på: Hvad kan vi gøre? Og ikke nok med at vi skal se på, hvad kan gøres. Vi må også forlange, at noget bliver gjort. Det er en nem måde at løse problemer på bare at lade stå til og udbetale lidt bistandshjælp og så håbe på, at alting går.

Jeg er enig med den ordfører, der sagde, at ingen ung bør gå arbejdsløs, ingen ung bør have bistandshjælp, helst heller ikke nogen lidt ældre. Man bør være forpligtet til at hjælpe disse unge, og vil de ikke ind i arbejde eller uddannelse, må de, hvis de vil have noget fra det offentlige, pålægges nogle opgaver.

Der er nogle, der siger, at lediggang er roden til alt ondt. Jeg tror, at meget af det, der finder sted omkring BZ-bevægelsen, også er et spæn-